

4. den Alpe Adria

Mirka se Standou nám do zájezdu nově zařadili odlišný program – místo cyklistiky – rafty na řece Soči. Zdejší spřátelenou raftovou společnost vedou Češi, kteří si najímají guidy na sezónní výpomoc z nejrůznějších koutů světa a je to tedy takový sympatický mladistvý mezinárodní rodinný podnik. Půjčují svým klientům kompletně veškeré potřebné vybavení – kromě raftů samozřejmě tedy i neopreny, boty, vesty a helmy. Ráno se vydáváme autobusem do Bovce bezstarostní a natěšeni na nové zážitky. Nyní tedy, místo důvěrně známých kanoí a kajaků, vyzkoušíme rafty. Nutno říci, že minimálně polovina, možná i třičtvrtiny z nás, na vodě strávili velmi podstatnou část mládí, zažili na vodě mnohé a zanechali tam i tak trošku svého zdraví. Některé proto voda, která má cca 10°C tedy ani až tak moc nelákala a tak se nás účastnilo cca 29.

Mirka se Standou nám dávají ještě v busu pokyny: Teď si vystoupíme, a každý nafasuje boty, neopren vestu a helmu. Boty si vyzkoušíte, ale jinak nic neoblékáme a vezmeme si to do autobusu – každý musí mít 4 věci tak si to ohlídejte. Když vylézáme z autobusu, u haly vedle neoprenů stojí připraveno asi deset mladých, (sympatičtí kluci i holky), kteří trošku překvapeně ale s profesionálním úsměvem odhadují náš věk. Nafasuji si vestu, helmu (že prý mám malou hlavu), neopren a boty. Protože jsme klasická starší generace, vždycky se několik z nás najde a chce něco už z principu vyměnit a reklamovat. Když si zkouším boty – oddělila se mi podrážka- takže místo 2 ks bot mám 3kusy. Hned mi to vyměnili a když se vracím, jde proti mně Sú a rovnou se hrne k mladičkému Amíkovi. Mile začíná konverzaci: „Hele – já mám malou vestu“. „Oh no, it’s OK“.„Ne, ne – já mám velká prsa, hele“. Mladík se trošku zapýří. „Oh no, tady - povolené.“... „Co to ten mladej kecá, prsa má pevný“ – brání Tomáš Zuzku.....Amík:„Prsa OK, vesta taky OK, povolit ty popruhy po stranách a potom všechno OK.“„Jasně že prsa OK“ zopakuje samolibě Sú a s tou samou a lehce povolenou vestou teď už spokojeně odchází

Mezitím se několik z nás snaží na sebe nasoukávat mokré neopreny, což ostatní přihlížející a ty mladochy vcelku dobře baví. Dostáváme napomenutí od Standy, že oblékání až potom, a nastupujeme každý se 4ma věcmi do busu.

Za chvíli už vystupujeme na parkovišti nedaleko Soči. Každý si se svou hromádkou nacházíme místečko a navlékáme se do neoprenů. Natahujeme si nohavice, funíme, kácíme se...Dostáváme další pokyny: „Prosím, do těch neoprenů pak nečůrejte a lezte dovnitř v plavkách. Značka s číslem na neoprenu patří dovnitř dozadu, nejdřív si oblečte neopren, potom boty a neopren dole přetáhněte navrch přes boty. ...Aha, číslo mám sice vzadu, ale navrch. Tak neopren sundávám, otočím naruby a celá zapocená začínám s neoprenem nanovo. Nakonec tam nahoře dovnitř „dost nafest“ vecpu prsa – i bez „pushupky“ je mám skoro pod bradou. Ramínka na sucháče nějak moc neřeším, přetahuji přes boty neopren; zapnu si vestu a úplně přehřátá si nakonec napařím na hlavu helmu. Jsem zapařená, je mi vedro a připadám si jako papiňák před výbuchem. Představím si tu krásnou studenou modrozelenou vodu v řece a říkám nahlas „už se těším, až se udělám“. Jirka Šimek se usměje: „No, to si od toho dost slibuješ, to jsou teda dost smělá ale nejspíš jen planá a přehnaná očekávání“....

Začnu se rozhlížet po ostatních a musím říct, že naše postavy teď dostaly úplně nové dimenze. To ne pivo, ale neopren dělá krásná těla. A ještě ta barevná vesta navrch – mnoho z nás vypadá jako taková velká koule na hubených křivých černých nožičkách. Obzvlášť někteří naši chlapci se nám opravdu vyloupili – no to by byla velká škoda je nevyfotit z profilu. Vesele se vzájemně povzbuzujeme a jdeme cca 300m po prašné cestě k vodě. „Hele, tedy zepředu možná snad lepší, ale zezadu máš v tom neoprenu fakt dost povislej zadek“ slyším

za sebou nějaký mužský hlas. Pak na mne zavolá Eva a já se otočím. „Baff“ - rozevře obě strany vesty a v neoprenu se na mne vyprší. Tohle gesto se nám děvčatům moc začne líbit a tak to děláme synchronně cca v šesti, aby to mělo větší efekt. Proti nám jede auto, které se vrací, když už vyložilo naše rafty a tak mu zastoupíme cestu a hezky najednou na něho rozhrneme naše vnady. Mladoch za volantem ocenil naše překvápko a začne se vesele smát. Určitě si říká, jaké jsou ale fešné a hravé tyhle české důchodkyně. Propustíme ho, a dál kráčíme k řece. Tady nám všem dohromady dává český průvodce školení. „Sami nepádlujte, vždycky jen poslouchajte pokyny, jen pádlujte dopředu nebo dozadu, žádné odlamování, žádné odstrkování od kamenů, když není místo - pádlo zvedněte listem nahoru, když někdo vypadne, tak ho potom zatáhneme do lodi za ramena u neoprenu“ (- prakticky všechny tyto pokyny jsme později porušili už během prvních 15 minut plavby).

Máme tedy 5 raftů a naši guidi – byli: Chilanka, Francouzka, Řek, Amík a Chilan. Vybíráme si raft a průvodce. Naši chlapi se hrnou k Chilance a Francouzce, já jdu k Řekovi, Sú k Amíkovi...

Jarek, který už raftoval a ví, nasedá do člunu. Kupodivu dopředu raftu si průvodci dávají ty těžší kusy a tak má Jarda první řadu jistou. Jeho místo, tedy předek člunu, je už ale na hlubší vodě a tak se Jarda snaží dostat přes pneumatiku ve výši pasu, ale marně. Uvázl na bříše jak mořská želva na krunýři a dál to nejde. Nakonec ho zezadu nějaký kamarád strčí za zadek po hlavě do člunu a on v něm zmizí, jen nohy přečnívají ven a začnou se tam nahoře kopat a zmítat. No zkuste se opřít, a od toho měkkého dna se odrazit a zvednout. Nakonec přeci jen Jarda zaujal své důstojné místo na přídi, vedle byl Jirka Šimek a tím pádem špička člunu byla dole a průvodkyně na zádi byla nejvýše a měla tak dobrý přehled.

Náš raft má vlevo Tomíčka, Bédu a mne, vpravo Láďu a Irenu, vzadu Řeka. Všichni jsme na vodě zamlada jezdili, o vodě a především o egu těch na kormidle už dávno víme své. Nejdřív nás guide na vcelku klidné vodě začal buzerovat – „dopředu, dopředu, dopředu...stop“. Pak zas „dozadu, dozadu“ – a že furt, že ještě neřekl stop. No nazdar, takhle na nás řvát, když mám dovolenou. Řek prohlásil, že nemáme vůbec přemýšlet, my že jsme motor a on je šéf a mozek. No, tak to tedy jsou vyhlídky. Vedle na člunu slyším veselého Koštu: „Nemáte někdo pořádněj špendlík?“

Pak začalo být koryto vcelku dost kamenité. Starý vodák Béda uviděl kamen a začal odlamovat. Řek začal řvát a nadávat. „Ale ten kamen byl fakt docela velkej“ oponoval Béda – „Ne, nebyl, já jsem šéf“.... Pak Láďa začal pádlovat bez povelu –pak zase bylo furt „dopředu a dopředu“, i když už podle mne mohlo být dávno stop.... Některé úseky jsme zdolávali mezi kameny docela dobře, jiné naopak snad i schválně stylem „kulečník“ =předek narazil do pravého kamene, zadek dostal facku doleva, Irena spadla do lodi, a my propluli mezi.

Pak jsme dojeli ke skalce, ze které měli jeden člun dnem vzhůru spuštěný do vody a který sloužil jako skluzavka. Samozřejmě jsem si to šla s Láďou zkusit. Všichni tam jezdili hlavou napřed – což mi mělo být podezřelý, ale stejně jsem to také tak udělala. Když jsem dopadla do vody, tak jsem se málem zlomila v kříži. Už jsem to podruhé rozhodně nezkoušela a nechala se pokorně vytáhnout (přesně dle instrukcí za ramena mého neoprenu) do člunu. Láďa si skluzavku samozřejmě ještě zkusil podruhé a i podruhé si znovu také zlomil záda (jako všichni). Když připlaval k našemu člunu, průvodce řekl mně, ať si ho vytáhnou za ramena. Problesklo mi hlavou, že ten můj je od pasu dolu třeba už teď chromej, protože si po tom 2. skoku už přerušil míchu, a že jen mlží a zapírá jako vždycky když něco provede... třeba se ani neodrazí ode dna...– Zabrala jsem pořádně v domnění, že bude těžkej, ale on vyjel nad hladinu jak namydleněj, já se svalila na záda na dno člunu a on mne celou pod ním zalehnul – a teď se zkuste o to měkké dno opřít a zvednout se, když máte Láďu na bříše.

Jinak ale ta řeka a krajina okolo byla moc malebná a hezká. Později jsme jeli okolo takové asi 5m vysoké skalky, kde někteří skákali do vody, ale to si naše věková skupina (vzhledem k již nalomenému křížovému obratli) už nechala ujit.

Občas některý z raftů uvíznul, nebo se zaklínil našikmo mezi 2 velké kameny a dál neprošel. Průvodkyně posadila všechny na jednu boční stranu raftu dole a sama nadskakovala a odrážela se o kámen na druhé boční straně nahoře, všichni okolo vesele povzbuzovali a fandili...

Pak jsme jeli náročným úsekem mezi velkýma kamenama a řeka byla docela dost nádherně divoká. V jednom místě začal Řek volat „right hard dopředu“ – to tedy znamenalo že my 3 nalevo jsme neměli dělat vůbec nic. Jenže – napravo byl Láďa vepředu a ten nereagoval nebo neslyšel, a Irena po předešlém kulečnicku byla už potřetí zase uvnitř v lodi. Řek řval jako o život neustále dokola „right hard dopředu“, skalka se neodvratně blížila, my nalevo jsme byli naprosto nehybní, a Láďa napravo také pořád nic a nikdo jinej tam už nebyl. Zařvala jsem konsternovaná nadcházející situací na Láďu i já – (což ho sice probralo, ale také i urazilo) – a my jsme vzápětí neodvratně narazili a zašprclí se o tu skalku a voda se tam valila a dělaly se bubliny... V té záplavě Řekových nadávek jsem postřehla jen několik shitt a incredible. Potom Řek vyskočil ven z lodi a šel se uklidnit na břeh. Když se vrátil, nechal nás vylézt na skalku, přetáhnul prázdný raft pod ní a zase nás nechal nalodit.

Od té doby jsme vcelku už poslušně reagovali na pokyny „mozku“ a musím říct, že když jsme opravdu zabírali nastejně a tak jak říkal, jeli jsme občas mezi kameny i docela dost překvapivě dobře a hladce.

Když nám to takhle fakt začalo jít, tak nám ale „šéf“ řekl, že to už je konec jízdy a že kdo chce, může si skočit do vody a vykoupat se. To jsme tedy rádi všichni udělali a bylo to moc příjemné i když studené. Než jsem se dostala z proudu uprostřed řeky a doplavala ke břehu, ledová voda uvnitř neoprenu mne tedy už začala být opravdu dost nepříjemná (až jsem se musela ovládnout, abych skoro na samý konec neporušila i ten poslední pokyn o čurání do neoprenu). Později chlapci už jen odnesli raft na parkoviště a my všichni se u autobusu převlekli. Trošku jsem měla malinký problém, protože jsem neopren sundávala přes boty, a tak pak jsem měla nohy svázané obrácenýma nohavicema. Ale nakonec jsem to rozmotala, a ve správném pořadí nejprve zula boty a potom teprve neopren.

Celkově tedy za mne (a asi za všechny) musím říct, že rafty byly opravdu moc prima zpestření a velmi milý hezký zážitek.

Potom jsme měli do 4 hodin odpoledne volno, takže jsme vyrazili lanovkou na Kanin. Jedna jízda trvala 35 minut a měla 2 mezistanice. Kabinka byla pro 4-1 osobu (podle objemu zúčastněných osob). Odhadli jsme se na 4, protože jsme si chtěli povídat, ale jak jsme se tísnil v té ulitě na kterou pražilo sluníčko, od 1. mezistanice jsme spíš jen hekali vedrem a tlačili se u okénka o vzduch. Vyběhla jsem na druhé mezistanici do přední prázdné kabinky a poslední úsek lanovky jsem si vychutnala luxusu ve své soukromé ulitě.

Nahoře se někteří vydali v sandálkách jen do sedla, ale Zuzka, Páša, Dáša, Slávka, Francáni a další (také v sandálkách) došli až do „okna“ a potom dál ferátkou celý cca 6km okruh.

To já jsem si dala vynikající kavu s mliekom a zalehla do lehátka, které mi uvolnila jedna milá hovorná a kamarádká holčička z jiné české 15-20 členné skupinky, kteří byli odněkud z Varů.

Mezitím Mirka, Standá, Láďa a Zdeněk jeli na kolech do sedla a nahoru směrem na Mangart. Nakonec jsme okolo 5. hodiny odpoledne z autobusu vystoupili v sedle Predil pod Mangartem a na kolech společně jeli cca 17km pořád dolu s kopce na Aperol a pak až do našeho hotelu u Tarvisia.

– To tedy byl dneska výživný a opravdu krásný zážitkový den.